

Kohtulahendite kogumik

EUROOPA KOHTU OTSUS (esimene koda)

26. oktoober 2016*

Apellatsioonkaebus — Konkurents — Riigiabi — Abi, mida Prantsuse Vabariik andis France Télécomile — France Télécomiga seotud riigiteenistujate pensionide rahastamise reform — Selle hüvitise vähendamine, mida France Télécom pidi riigile maksma — Otsus, millega tunnistatakse abi teatud tingimustel siseturuga kokkusobivaks — „Abi“ mõiste — „Majandusliku eelise“ mõiste — Valikulisus — Konkurentsi kahjustamine — Faktide moonutamine — Põhjenduse puudumine — Põhjenduste asendamine

Kohtuasjas C-211/15 P,

mille ese on Euroopa Liidu Kohtu põhikirja artikli 56 alusel 6. mail 2015 esitatud apellatsioonkaebus,

Orange, varem France Télécom, asukoht Pariis (Prantsusmaa), esindajad: advokaadid S. Hautbourg ja S. Cochard-Quesson,

hageja,

teine menetlusosaline:

Euroopa Komisjon, esindajad: B. Stromsky ja L. Flynn,

kostja esimeses kohtuastmes,

EUROOPA KOHUS (esimene koda),

koosseisus: koja president R. Silva de Lapuerta, kohtunikud E. Regan, A. Arabadjiev (ettekandja), C. G. Fernlund ja S. Rodin

kohtujurist: N. Wahl,

kohtusekretär: ametnik V. Giacobbo-Peyronnel,

arvestades kirjalikku menetlust ja 3. detsembri 2015. aasta kohtuistungil esitatut,

olles 4. veebruari 2016.aasta kohtuistungil ära kuulanud kohtujuristi ettepaneku,

on teinud järgmise

* Kohtumenetluse keel: prantsuse.

otsuse

- 1 Käesoleva apellatsioonkaebusega palub Orange tühistada Euroopa Liidu Üldkohtu 26. veebruari 2015. aasta otsus *Orange vs. komisjon* (T-385/12, EU:T:2015:117, avaldamata, edaspidi „vaidlustatud kohtuotsus“), millega Üldkohus jättis rahuldamata tema nõude tühistada komisjoni 20. detsembri 2011. aasta otsus 2012/540/EL, mis käsitleb riigiabi C 25/08 (ex NN 23/08) seoses telekommunikatsiooniettevõtjaga France Télécom seotud riigiteenistujate pensionide rahastamise reformiga, mille Prantsuse Vabariik viis ellu ettevõtjas France Télécom (ELT 2012, L 279, lk 1, edaspidi „vaidlusalune otsus“).

Vaidluse taust

- 2 Vaidluse taust on kokku võetud vaidlustatud kohtuotsuse punktides 1–19:
 - „1 Käesoleva kohtuasja esemeks olevad meetmed hõlmavad muudatusi, mis 1996. aastal tehti selliste maksete süsteemis, mida tasus hageja Orange, toona France Télécom seoses pensionide maksmisega oma nendele töötajatele, kellel on ametniku staatus.
 - 2 Kõnealust süsteemi, mis kehtestati 1990. aastal – kui France Télécom loodi riigihaldusest eraldiseisva ettevõtjana – 2. juuli 1990. aasta seadusega nr 90-568 side- ja telekommunikatsioonivaldkonna avaliku teenuse osutamise korralduse kohta (*JORF*, 8.7.1990, lk 8069; edaspidi „1990. aasta seadus“), muudeti 26. juuli 1996. aasta seadusega nr 96-660 riigiettevõtja France Télécomi kohta (*JORF*, 26.7.1996, lk 11398; edaspidi „1996. aasta seadus“). Uus süsteem kehtestati ajal, mil esiteks sai France Télécomist aktsiaselts, ta noteeriti börsil ja üha suurem osa tema kapitalist avati erainvesteeringutele ning teiseks muutus ta konkurentsile täielikult avatuks turgudel, kus ta tegutses Prantsusmaal ja teistes Euroopa Liidu liikmesriikides.
 - 3 Mis puudutab avalikest teenistujatest töötajate sotsiaalkindlustuse rahastamisega seotud kohustusi, siis 1996. aasta seadusega muudeti hüvitist, mida France Télécom pidi 1990. aasta seaduse artikli 30 alusel tasuma riigieelarvesse oma ametnikele riigi poolt pensionide maksmise ja teenindamise eest (edaspidi „vaidlusalune meede“).
 - 4 1990. aasta seaduses oli ette nähtud, et France Télécom on kohustatud riigieelarvesse tasuma hüvitisena oma ametnikele riigi poolt pensionide maksmise ja teenindamise eest summa, mis peetakse kinni teenistuja palgast ja mille määr on sätestatud Prantsuse tsiviil- ja sõjaväepensionide koodeksi artiklis L. 61, ning täiendava sissemakse, mis võimaldab katta täielikult pensionikulud, mille riik on juba kandnud või kannab seoses pensionile läinud riigiteenistujatega.
 - 5 France Télécom osales ka niinimetatud „hüvitamise“ ja „ülemäärase hüvitamise“ süsteemis, nähes ette ülekanded, mille eesmärk oli tagada tasakaal teiste avalik-õiguslike üksuste riigiteenistujate pensionisüsteemide vahel.
 - 6 1996. aasta seadusega muudeti 1990. aasta seaduse artiklis 30 ette nähtud hüvitist allpool toodud viisil. Esiteks oli France Télécom kohustatud üle kandma teenistuja palgast kinni peetud osa, mille summa jäi 1990. aasta seadusega võrreldes samaks. Teiseks kohaldati tema suhtes „tööandja sissemaksed, mis vabastavad ta hilisemast maksekohustusest“, millega asendati eelnevad tööandja sissemaksed. See uus sissemakse põhines „konkurentsitingimustest lähtuval osalusmääral“, mis ise tugines töötasult makstava kohustusliku sotsiaalkindlustuse ja maksukohustuste taseme võrdsustamisele France Télécomi ja teiste telekommunikatsioonisektoris tegutsevate ettevõtjate omadega, kes üldnormide kohaselt peavad tagama töötajate sotsiaalkaitse riskide puhul, mis on erasektori töötajate ja riigiteenistujate puhul ühised, ja välistades ühistest riskidest erinevad riskid erasektori töötajate ja riigiteenistujate puhul (eelkõige töötus ning palgatöötajate võlanõuete tasumine ettevõtja saneerimise või likvideerimise korral). Kolmandaks kehtestati France Télécomile

kohustus teha „erakorraline kindlasummaline sissemakse“, mille suuruseks määrati 31. detsembri 1996. aasta seadusega nr 96-1181, mis puudutab 1997. aasta riigieelarve seadust (*JORF*, 31.12.1996, lk 19490), 37,5 miljardit Prantsuse franki (võrdväärne 5,7 miljardi euroga). Viimati nimetatud sissemakse hõlmas esiteks iga-aastaseid reserve (3,6 miljardit eurot), mille France Télécom oli moodustanud kuni 1996. aastani, et toime tulla toona prognoositavate pensionikohustustega tulevikus, ning teiseks täiendavat summat (2,1 miljardit eurot).

- 7 Lisaks jäeti 1996. aasta seadusega France Télécom välja hüvitamise ja ülemäärase hüvitamise süsteemide kohaldamisalast.

[...]

- 9 Komisjon teavitas 20. mai 2008. aasta kirjas Prantsuse Vabariiki oma otsusest algatada kõnealuse abi suhtes ELTL artikli 108 lõikes 2 ette nähtud menetlus (edaspidi „algatamise otsus“). Prantsuse Vabariik esitas oma seisukoha 18. juulil 2008.

[...]

- 12 Komisjon tegi 20. detsembril 2011 [vaidlusaluse] otsuse, millega tunnistas kõnealuse abi siseturuga teatud tingimustel kokkusobivaks.
- 13 Komisjon tuvastas [vaidlusaluses] otsuses, et vaidlusalune meede on riigiabi ELTL artikli 107 lõike 1 tähenduses.
- 14 Mis eelkõige puudutab majandusliku eelise hindamist, siis tuvastas komisjon, et vaidlusaluse meetmega anti majanduslik eelis France Télécomile, kuna sellega pandi riigile uus ja suur kohustus seoses France Télécomi ametnikele määratud pensionide maksmise ja teenindamisega, vähendades France Télécomi varem makstud hüvitist.
- 15 Siinkohal arvutas komisjon esiteks [vaidlusaluse] otsuse põhjenduses 105 kõnealuse abi summa, mis on iga-aastaseks vaheks 1996. aasta seaduse alusel France Télécomi tehtavate tööandja nende sissemaksete, mis vabastavad ta hilisemast maksekohustusest, ning selliste maksete puhul, mida ta oleks tasunud 1990. aasta seaduse alusel, ning teiseks leidis [vaidlusaluse] otsuse põhjenduses 113, et erakorralise kindlasummalise sissemakse tasumine vähendas abi summat, millest France Télécom sai kasu.
- 16 Komisjon tuvastas samuti, et vaidlusalune meede on valikuline asjaolu tõttu, et see puudutas üksnes France Télécomi ja moonutas või ähvardas moonutada konkurentsi, kuna meetme tõttu oli France Télécomil võimalik kasutada lihtsustatud bilanssi, mis lubas tal laieneda konkurentidele üha enam avanevatel telekommunikatsiooniteenuste turgudel Prantsusmaal ja teistes liikmesriikides.
- 17 Seejärel hindas komisjon vaidlusaluse meetme kokkusobivust siseturuga ELTL artikli 107 lõike 3 punkti c tähenduses ja jõudis järeldusele, et meede ei vastanud proportsionaalsuse põhimõttele, kuna see ei võimaldanud võrdsustada konkurentsitingimusi. Komisjoni arvates ei olnud France Télécomi poolt riigile makstav rahaline hüvitis võrdne kõigi sotsiaalkindlustusmaksetega, mida peavad France Télécomi konkurendid oma eelarvest tegema.
- 18 Seetõttu tuvastas komisjon, et ELTL artikli 107 lõikes 3 ette nähtud ühiste huvidega kooskõla kriteeriumi täitmiseks on kõnealuse abi siseturuga kokkusobivuseks nõutav, et France Télécomi tehtavad tööandja sissemaksed, mis vabastavad ta hilisemast maksekohustusest, arvutatakse ja vähendatakse selliselt, et võrdsustatakse France Télécomi ning muude telekommunikatsioonisektoris tegutsevate ettevõtjate palkadega seotud kohustusliku sotsiaalkindlustuse ja muude maksukohustuste tase, võttes arvesse ka ühistest riskidest erinevad riskid erasektori töötajate ning France Télécomis töötavate ametnike puhul. Vastav sissemakse

tuleb France Télécomil teha hetkel, mil erakorralise kindlasummalise sissemakse summa, mida kapitaliseeritakse diskontomääraga, mis tuleneb komisjoni teatisest viite- ja diskontomäärade kehtestamise meetodi kohta (EÜT 1996, C 232, lk 10; edaspidi „viitemäärade teatis“), ulatus sissemakse ja maksude summani, mida France Télécom oleks pidanud tasuma 1990. aasta seaduse artikli 30 alusel.

19 [Vaidlusaluse] otsuse resolutsioon on sõnastatud järgmiselt:

„Artikkel 1

Artiklis 2 sätestatud tingimustel sobib siseturuga kokku riigiabi, mis tuleneb sellise hüvitise vähendamisest, mida makstakse riigile selle eest, et ta maksab ja teenindab tsiviil- ja sõjaväepensionide koodeksi kohaselt pensione, mis on määratud France Télécomi ametnikele vastavalt [1996. aasta seadusele] ning millega on muudetud [1990. aasta seadust].

Artikkel 2

Tööandja sissemakseid, mis vabastavad France Télécomi hilisemast maksekohustusest ning mida see peab maksma vastavalt [1990. aasta seaduse] artikli 30 punktile c, arvutatakse ja vähendatakse sellisel, et võrdsustatakse France Télécomi ning muude telekommunikatsioonisektoris tegutsevate ettevõtjate palkadega seotud kohustusliku sotsiaalkindlustuse ja muude maksukohustuste tase.

Selle tingimuse täitmiseks peab Prantsuse Vabariik hiljemalt seitsme kuu jooksul pärast käesoleva otsuse teatavakstegemist:

- a) muutma [1990. aasta seaduse] artiklit 30 ning selle kohaselt võetud reguleerivaid või muid tekste, tehes seda nii, et France Télécomi makstava (ja ta hilisemast maksekohustusest vabastava) tööandja sissemakse arvutamise aluse ning vähendamise puhul ei piirdu üksnes eraõiguslike töötajate ja riigiteenistujate ühiste riskidega, vaid hõlmataks ka ühistest riskidest erinevad riskid;
- b) arvab alates päevast, mil [1996. aasta seadusega] kehtestatud erakorralise sissemakse summa kapitaliseeriti [viitemäärade teatise] kohase diskontomääraga, mida tuleb kõnealuse juhtumi suhtes kohaldada ning mis võrdsustab sissemakse ja maksude summa, mida France Télécom oleks pidanud jätkuvalt maksma [1990. aasta seaduse] artikli 30 kohaselt, France Télécomi makstavast summast maha tööandja sissemakse, mis vabastab ta hilisemast maksekohustusest vastavalt punktis a täpsustatud tingimustele, võttes arvesse eraõiguslike töötajate ja riigiteenistujate puhul ühised riskid ning ühistest riskidest erinevad riskid.

[...]“

Menetlus Üldkohtus ja vaidlustatud kohtuotsus

- 3 Orange esitas 22. augustil 2012 Üldkohtu kantseleisse saabunud hagiavaldusega hagi vaidlusaluse otsuse tühistamiseks.
- 4 Oma hagi põhjendamiseks esitas Orange neli väidet, millest esimene puudutas õigusnormi rikkumisi ja ilmseid hindamisvigu, samuti põhjendamiskohustuse rikkumist, kuna komisjon leidis, et vaidlusalune meede kujutab endast riigiabi ELTL artikli 107 lõike 1 tähenduses.
- 5 Üldkohus jättis vaidlustatud kohtuotsusega hagiavalduse täielikult rahuldamata ja mõistis kohtukulud välja Orange'ilt.

Poolte nõuded

- 6 Orange palub Euroopa Kohtul:
 - esimese võimalusena tühistada vaidlustatud kohtuotsus ning vaidlusalune otsus;
 - teise võimalusena tühistada vaidlustatud kohtuotsus ning suunata asi tagasi Üldkohtusse;
 - mõista kohtukulud välja komisjonilt.
- 7 Komisjon palub Euroopa Kohtul:
 - jätta apellatsioonkaebus rahuldamata ja
 - mõista kohtukulud välja Orange'ilt.

Menetluse suulise osa uuendamise taotlus

- 8 Pärast seda, kui Üldkohus oli teinud 14. juulil 2016 otsuse kohtuasjas Saksamaa *vs.* komisjon (T-143/12, EU:T:2016:406), taotles Orange Euroopa Kohtu kantseleisse 26. juulil 2016 esitatud menetlusedokumendiga menetluse suulise osa uuendamist.
- 9 Oma taotlust põhjendab Orange väitega, et järeldus, millele Üldkohus jõudis vaidlustatud kohtuotsuses valikulise majandusliku eelise olemasolu suhtes, ei haaku järeldusega, millele ta jõudis 14. juuli 2016. aasta kohtuotsuses, ning et sellega seonduvad õiguslikud kaalutlused puudutavad otseselt käesoleva apellatsioonkaebuse esimese ja teise väite hindamist.
- 10 Sellega seoses olgu meenutatud, et Euroopa Kohtu kodukorra artikli 83 kohaselt võib Euroopa Kohus igal ajal, olles kohtujuristi ära kuulanud, uuendada määrusega menetluse suulise osa, eelkõige kui ta leiab, et tal ei ole piisavalt teavet või kui pool on pärast suulise osa lõpetamist esitanud uue asjaolu, millel on otsustav tähtsus Euroopa Kohtu lahendile (kohtuotsus, 22.6.2016, DK Recycling und Roheisen *vs.* komisjon, C-540/14 P, EU:C:2016:469, punkt 28).
- 11 Käesolevas asjas see nii ei ole. Olles kohtujuristi ära kuulanud, on Euroopa Kohus nimelt seisukohal, et tal on asja lahendamiseks kogu vajalik teave olemas ning et kohtuasja ei ole vaja läbi vaadata lähtuvalt uuest asjaolust, millel on otsustav tähtsus tema lahendile, ega argumendist, mille üle ei ole Euroopa Kohtus vaieldud.
- 12 Eeltoodud kaalutlusi arvestades leiab Euroopa Kohus, et menetluse suulise osa uuendamiseks ei ole alust.

Apellatsioonkaebus

Esimene väide, mille kohaselt on Üldkohus vaidlusaluse meetme riigiabiks kvalifitseerimise hindamisel rikkunud õigusnormi

Esimene osa, mille kohaselt on Üldkohus eelise olemasolu hindamisel rikkunud õigusnormi

– Poolte argumendid

- 13 Orange väidab esiteks, et Üldkohus on rikkunud õigusnormi, leides vaidlustatud kohtuotsuse punktides 42 ja 43, et vaidlusaluse meetme väidetavalt hüvitislik laad ei võimalda välistada selle riigiabiks kvalifitseerimist seetõttu, et üksnes juhtudel, kui riigi sekkumist tuleb pidada hüvitiseks, mis kujutab endast vastutasu avalike teenuste osutamise kohustuse täitmise eest vastavalt Euroopa Kohtu poolt 24. juuli 2003. aasta kohtuotsuses Altmark Trans ja Regierungspräsidium Magdeburg (C-280/00, EU:C:2003:415) välja töötatud kriteeriumidele, ei kuulu selline sekkumine ELTL artikli 107 lõike 1 kohaldamisalasse.
- 14 Erinevalt Üldkohtu seisukohast ei välistanud Euroopa Kohus 9. juuni 2011. aasta otsuse Comitato „Venezia vuole vivere“ jt vs. komisjon (C-71/09 P, C-73/09 P ja C-76/09 P, EU:C:2011:368) punktis 97, et muud meetmed kui need, mis on seotud avalike teenuste osutamise kohustustega, võivad oma hüvitisliku laadi tõttu lakata olemast riigiabi.
- 15 Teiseks on Orange seisukohal, et Üldkohtu hinnang on vastuolus 23. märtsi 2006. aasta otsusega kohtuasjas Enirisorse (C-237/04, EU:C:2006:197), milles Euroopa Kohus leidis, et Itaalia üldnormidest kõrvalekaldumine ei kuulu riigiabi mõiste alla, kuna seadus, mis püüab vältida ettevõtja eelarve koormamist kohustusega, mida tavalises olukorras ei oleks tekkinud, ei anna sellele ettevõtjale eelist ELTL artikli 107 lõike 1 tähenduses.
- 16 Esiteks, erinevalt sellest, mida Üldkohus leidis vaidlustatud kohtuotsuse punktides 38–41, ei võimalda ükski 23. märtsi 2006. aasta kohtuotsuses Enirisorse (C-237/04, EU:C:2006:197) tuvastatud asjaolu piirduda selle kohtupraktika kohaldamisel üksnes nn „kaheti kõrvalekalduvate süsteemidega“, see tähendab selliste süsteemidega, mis – selleks, et vältida ettevõtja eelarve koormamist kohustusega, mida tavaolukorras ei oleks esinenud – näevad ette erandi, mille abil neutraliseerida varasemat üldnormist kõrvalekaldumist.
- 17 Teiseks rõhutab Orange, et 1990. aasta seadusega laienes France Télécomile kohustus, mida tema konkurentidele ei rakendatud ja mis kujutas endast seega nimetatud kohtupraktika mõttes ebanormaalset koormust, mis kõrvaldati 1996. aasta seadusega.
- 18 Kolmandaks märgib Orange, et vaidlustatud kohtuotsuse punktis 41 võttis Üldkohus 1996. aasta seadusega antud eelise olemasolu hindamisel võrdlusraamistikuks algse korra, mida kohaldati France Télécomi ametnikele 1990. aasta seaduse alusel.
- 19 Orange täpsustab samas, et 1996. aasta seaduse eesmärk oli asetada France Télécom selle äriühinguga seotud riigiteenistujate pensionide rahastamise osas üldnormidega reguleeritavasse olukorda ning et seda eesmärki silmas pidades oli asjakohane võrdlusraamistik see, mida kohaldati konkureerivatele ettevõtjatele seoses tööandja sissetulekute oma töötajate pensionifondi.
- 20 Seega on Üldkohus Orange'i arvates rikkunud õigusnormi, kui toetas komisjoni kasutatud võrdlusraamistiku valikut.
- 21 Komisjon vaidleb Orange'i argumentidele vastu.

– Euroopa Kohtu hinnang

- 22 Kõigepealt tuleb märkida, et Orange'i väidete kohaselt, mis on esitatud esimese väite esimese osa teise ja kolmanda argumendiga, mis on kokkuvõtlikult esitatud käesoleva kohtuotsuse punktides 15–20, ei andnud Prantsuse riik talle 1996. aasta seaduse vastuvõtmisega mingit majanduslikku eelist. Esimese osa esimese argumendi kohaselt, mis on kokkuvõtlikult esitatud käesoleva kohtuotsuse punktides 13 ja 14, leiab äriühing, et isegi eeldusel, et nimetatud seadusega kaasnes selline eelis, kompenseeris see üksnes talle tema konkurentidega võrreldes 1990. aasta seadusega tekitatud ebasoodsa struktuurilise olukorra, mistõttu ei saanud selline eelis olla riigiabi tuvastamise aluseks.
- 23 Mis puudutab majandusliku eelise puudumise argumenti, siis väitis Orange Üldkohtus, et 23. märtsi 2006. aasta otsusest kohtuasjas Enirisorse (C-237/04, EU:C:2006:197) tuleneb, et seadus, mis püüab vältida ettevõtja eelarve koormamist kohustusega, mida tavalises olukorras ei oleks tekkinud, ei anna sellele ettevõtjale eelist ELTL artikli 107 lõike 1 tähenduses.
- 24 Lisaks leidis Orange Üldkohtus, et komisjoni võrdlusraamistiku – see tähendab kord, mis oli France Télécomile kohaldatav 1990. aasta seaduse alusel, mitte kord, mis oli kohaldatav konkureerivatele ettevõtjatele – valik selgitamaks välja, kas majanduslik eelis esines või mitte, oli õiguslikult väär ja komisjon tegi selles suhtes ilmseid hindamisvigu.
- 25 Vaidlustatud kohtuotsuse punktides 38–41 lükkas Üldkohus tagasi argumendi, mis tulenes 23. märtsi 2006. aasta kohtuotsusest Enirisorse (C-237/04, EU:C:2006:197), leides, et antud kohtupraktikat saab kohaldada vaid siis, kui kõne all on nn kaheti kõrvalekalduv kord, see tähendab kord, mis – selleks, et vältida ettevõtja eelarve koormamist kohustusega, mida tavaolukorras ei oleks esinenud – näeb ette erandi neutraliseerimaks varasemat üldnormist kõrvalekaldumist, mis aga antud juhul nii ei olnud.
- 26 Nii ei ole hinnangu andmisel rikutud õigusnormi, erinevalt sellest, mida väidab Orange käesoleva väiteosa teise argumendiga.
- 27 Siinkohal tasub märkida, et 23. märtsi 2006. aasta kohtuotsuse Enirisorse (C-237/04, EU:C:2006:197) punktides 46–48 leidis Euroopa Kohus, et eeliseks ELTL artikli 107 lõike 1 tähenduses ei saa pidada siseriiklikke õigusnorme, mis ei anna soodustusi äriühingu aktsionäridele ega äriühingule endale, nii et see püüab vältida ettevõtja eelarve koormamist kohustusega, mida tavalises olukorras ei oleks tekkinud, kuna need õigusnormid piirduvad raamistiku loomisega erandlikule valikuõigusele, kavatsemata vähendada kohustust, mida kõnealune äriühing ise oleks tavaliselt pidanud kandma.
- 28 Tuleb märkida, et samuti nagu kohtujuristi ettepaneku punktis 42 toodud hinnangut iseloomustas 23. märtsi 2006. aasta kohtuotsuse Enirisorse (C-237/04, EU:C:2006:197) aluseks olnud olukorda asjaolu, et see puudutas siseriiklikku meedet, millega neutraliseerida üldnormidega reguleeritavast korrast kõrvalekalduva korra tagajärgi.
- 29 Ent antud juhul tuvastas Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktis 41 asjaolude sõltumatu hindamise raames, et France Télécomi ametnike pensioniskeem oli õiguslikult eraldiseisev ja selgelt eraldatud erasektori töötajate omast. Ta järeldas sellest, et viimati nimetatud skeem ei olnud see, mida üldjuhul kohaldatakse France Télécomi ametnikele, mistõttu 1996. aasta seadus ei kõrvaldanud ebanormaalselt koormust selle ettevõtja eelarvele ega näinud ette tavapärase korra ennistamist.
- 30 Neil asjaoludel ei ole Üldkohus rikkunud õigusnormi, kui otsustas vaidlustatud kohtuotsuse punktis 41, et „ei [olnud] võimalik järeldada nii, nagu [seda tegi] hageja, et vaidlusaluse meetmega soovit[i] vältida olukorda, kus France Télécomil tuleb kanda koormust, mis tavaolukorras tema eelarvet ei [oleks] koorma[nud] [23. märtsi 2006. aasta] kohtuotsuse [Enirisorse (C-237/04, EU:C:2006:197)] mõttes“.
- 31 Järelikult tuleb käesoleva väiteosa teine argument põhjendamatus tõttu tagasi lükata.

- 32 Esimese väiteosa kolmanda argumendi kohta, mis käsitleb võrdlusraamistiku valikut, tuleb märkida, et Üldkohus leidis vaidlustatud kohtuotsuse punktis 37, et vähendades 1990. aasta seadusega kehtestatud sotsiaalkindlustusmaksid, andis 1996. aasta seadus põhimõtteliselt France Télécomile eelise.
- 33 Lisaks leidis Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktis 41, nagu on meenutatud käesoleva kohtuotsuse punktis 29, et ametnike pensionisüsteem tuleneb korrast, mis on õiguslikult eraldiseisev ja selgelt eraldatud selliste erasektori töötajate nagu France Télécomi konkurentide töötajate korrast, ning et 1990. aasta seadusega ei kehtestatud erandkorda, kuna ametnike pensionide sissemaksetele ei kohaldatud varem pensioni sissemaksid reguleerivaid üldnorme.
- 34 Sellega lükkas Üldkohus tagasi Orange'i argumendi, mille kohaselt kasutas komisjon majandusliku eelise väljaselgitamiseks väär võrdlusraamistikku.
- 35 Ent käesoleva väiteosa kolmanda argumendiga, mis on kokkuvõtlikult esitatud käesoleva kohtuotsuse punktides 18–20, ei vaidle Orange vastu – nagu ka komisjon õigesti märgib – vaidlustatud kohtuotsuse punktis 37 antud hinnangule, ning heidab Üldkohtule ette vaid seda, et viimane jättis õige võrdlusraamistiku tuvastamisel arvestamata Prantsuse riigi eesmäärke 1996. aasta seaduse vastuvõtmisel.
- 36 Orange nimelt väidab, et 1996. aasta seaduse eesmärk oli uuesti kehtestada France Télécomis töötanud ametnike pensionide rahastamise tingimused üldise korra järgi ning asetada see äriühing tema konkurentidega samasugusesse olukorda. Seega, pidades silmas 1996. aasta seadusega taotletavaid eesmäärke, tuleks hinnangu andmisel sellele, kas viimati nimetatud seadusega kaotati tavapärane või ebanormaalne koormus, „tüüpsituatsioonina“ aluseks võtta eraõigusliku ettevõtja olukord.
- 37 Nii ei võimalda Orange'i argumendid Euroopa Kohtul kontrollida, kas Üldkohus, lükates tagasi äriühingu etteheite, mis puudutas komisjoni poolt valitud väär võrdlusraamistikku, rikkus ka muid õigusnorme kui neid, mille rikkumine tuleneb komisjoni poolt Prantsuse riigi eesmärkide arvestamata jätmisest.
- 38 Selles osas tuleb aga kõigepealt meenutada, et väljakujunenud kohtupraktika kohaselt ei tee ELTL artikli 107 lõige 1 riiklikel sekkumistel vahet vastavalt nende põhjustele või eesmärkidele, vaid määratleb need nende tagajärgede kaudu (kohtuotsus, 9.6.2011, Comitato „Venezia vuole vivere“ jt vs. komisjon, C-71/09 P, C-73/09 P ja C-76/09 P, EU:C:2011:368, punkt 94 ja seal viidatud kohtupraktika).
- 39 Järelikult tuleb käesoleva väiteosa kolmas argument ilmselge põhjendamatus tõttu tagasi lükata.
- 40 Esimese väiteosa esimese argumendi puhul, mis käsitleb ebasoodsa struktuurilise olukorra parandamist, tugines Orange esimeses kohtuastmes Üldkohtu 16. märtsi 2004. aasta otsusele Danske Busvognmænd vs. komisjon (T-157/01, EU:T:2004:76) ja 28. novembri 2008. aasta otsusele kohtuasjas Hotel Cipriani jt vs. komisjon (T-254/00, T-270/00 ja T-277/00, EU:T:2008:537), põhjendamaks oma väidet, et eelis, millega kaotatakse erandkorraga kaasnevad täiendavad kohustused, mis konkureerivatele ettevõtjatele ei laiene, ei kujuta endast riigiabi. Tema sõnul võimaldab ebasoodsa struktuurilise olukorra parandamine välistada meetme kvalifitseerimise riigiabiks teatud konkreetsetel juhtudel, mitte üksnes üldist majandushuvi pakkuvate teenuste puhul.
- 41 Vaidlustatud kohtuotsuse punktides 42 ja 43 lükkas Üldkohus selle argumendi tagasi, leides, et isegi kui on tõendatud, et antud juhul ette nähtud kohustuste vähendamine on hüvituslikku laadi, ei anna see alust jätta asjaomane meede riigiabiks kvalifitseerimata.
- 42 Sellega seoses leidis Üldkohus, et Euroopa Kohtu väljakujunenud praktikast, eelkõige 9. juuni 2011. aasta kohtuotsuse Comitato „Venezia vuole vivere“ jt vs. komisjon, C-71/09 P, C-73/09 P ja C-76/09 P, EU:C:2011:368) punktides 90–92 tuleneb, et üksnes juhul, kui riigi sekkumist tuleb

pidada hüvitiseks teenuste eest, mida osutavad ettevõtjad, kellele on pandud avalikes huvides teenuste osutamise kohustus vastavalt 24. juuli 2003. aasta kohtuotsuses Altmark Trans ja Regierungspräsidium Magdeburg (C-280/00, EU:C:2003:415) välja töötatud kriteeriumidele, ei kuulu selline sekkumine ELTL artikli 107 lõike 1 kohaldamisalasse.

- 43 Nii ei ole nende hinnangute andmisel rikutud ühtki õigusnormi, erinevalt sellest, mida väidab Orange käesoleva väiteosa esimese argumendiga.
- 44 Tuleb märkida, et käesoleval ajal on ainus Euroopa Kohtu praktikas kinnitust leidnud juhtum, milles majandusliku eelise andmine ei too kaasa asjaomase meetme kvalifitseerimist riigiabiks ELTL artikli 107 lõike 1 tähenduses, selline riigi sekkumine, mis kujutab endast vastutasu üldist majandushuvi pakkuvate avalike teenuste osutamise kohustuse täitmise eest selleks kohustatud ettevõtjate poolt vastavalt 24. juuli 2003. aasta kohtuotsuses Altmark Trans et Regierungspräsidium Magdeburg (C-280/00, EU:C:2003:415) välja töötatud kriteeriumidele.
- 45 Järelikult leidis Üldkohus õigesti, et Orange ei saanud antud asjas tugineda käesoleva kohtuotsuse punktis 40 viidatud Üldkohtu otsustel põhinevale argumendile selle tuvastamisel, et ebasoodsa struktuurilise olukorra hüvitamine võimaldas jätta riigiabiks kvalifitseerimata.
- 46 Järelikult tuleb esimese väiteosa esimene argument põhjendamatus tõttu tagasi lükata.
- 47 Eelnevatest kaalutlustest lähtudes tuleb esimese väite esimene osa tagasi lükata.

Teine osa, mille kohaselt on Üldkohus vaidlusaluse meetme valikulisuse hindamisel rikkunud õigusnormi

– Poolte argumendid

- 48 Orange leiab, et Üldkohus rikkus õigusnormi, kui pidas vaidlustatud kohtuotsuse punktides 52 ja 53 vaidlusalust meedet valikuliseks põhjusel, et see puudutab vaid Orange'it.
- 49 Ta on seisukohal, et üksikmeede on valikuline üksnes juhul, kui see eelistab konkreetset ettevõtjat teistele ettevõtjatele, kes on faktiliselt ja õiguslikult sarnases olukorras. Orange viitab eelkõige 29. märtsi 2012. aasta otsusele kohtuasjas 3M Italia (C-417/10, EU:C:2012:184, punkt 40) ja 16. aprilli 2015. aasta otsusele kohtuasjas Trapeza Eurobank Ergasias (C-690/13, EU:C:2015:235, punkt 28).
- 50 Sellise meetme valikulisuse osas, mis hõlmab faktiliselt ja õiguslikult sarnases olukorras olevate ettevõtjate vahel eeliste ebavõrdset jaotamist, ei saa anda ühtki hinnangut, ilma et võrreldaks ettevõtjaid, kes on sellises olukorras.
- 51 Kuna komisjon leidis, et tema määratletud võrdlusraamistikku teisi ettevõtjaid ei kuulu, väidab Orange, et Üldkohtul ei olnud alust lihtsalt eeldada, et valikulisuse kriteerium oli täidetud, arvestades, et vaidlusalune meede oli *ad hoc*-meede.
- 52 Komisjon vaidleb Orange'i argumentidele vastu.

– Euroopa Kohtu hinnang

- 53 Üldkohus märkis vaidlustatud kohtuotsuse punktides 52 ja 53, et 1996. aasta seadus puudutas üksnes France Télécomi ning leidis, et sel põhjusel oli meede valikuline. Üldkohtu sõnul põhineb abisaaja võrdlemise kriteerium teiste ettevõtjatega, kes on meetmega taotletavat eesmärki arvestades temaga faktilises ja õiguslikus sarnases olukorras, tõenäoliselt üldisel rakendusmeetmete valikulisuse

hindamisel ja on sellega põhjendatav, ega ole seetõttu asjakohane juhul, kui tegemist on – nagu antud juhul – *ad hoc*-meetme valikulisuse hindamisega, mis puudutab vaid ühte ettevõtjat ja millega soovitakse muuta teatavaid talle omaseid konkurentsipiiranguid.

- 54 Kuna sellised hinnangud, nagu märkis kohtujurist oma ettepaneku punktides 66–72, on kooskõlas Euroopa Kohtu praktikaga selles valdkonnas (vt selle kohta kohtuotsus 4.6.2015, komisjon *vs.* MOL, C-15/14 P, EU:C:2015:362, punkt 60), ei ole nende andmisel rikutud ühtki õigusnormi, mistõttu tuleb selle väite esimene osa põhjendamatus tagasi lükata.

Kolmas osa, mille kohaselt on Üldkohus konkurentsi kahjustamise kriteeriumi hindamisel rikkunud õigusnorme

– Poolte argumendid

- 55 Orange heidab Üldkohtule ette, et viimane rikkus õigusnorme ega täitnud oma põhjendamiskohustust, kui ta vaidlustatud kohtuotsuse punktides 63 ja 64 leidis, et konkurentsi kahjustamise kriteerium on täidetud, kuna vaidlusaluse meetme tõttu vabanenud rahalised vahendid võisid soodustada Orange'i tegevuse arengut äsja konkurentsile avatud turgudel ja kuna äriühing on ise tunnistanud, et kõnealune meede oli hädavajalik, et tal oleks võimalik osaleda konkurentsi arengus.
- 56 Orange leiab, et kuigi nende kahe teguri abil on võimalik tuvastada, et vaidlusalune meede, tagades omadustel põhineva konkurentsi, mõjutab konkurentsi positiivselt, ei olnud need piisavad põhjendamaks Üldkohtu järeldust, et nimetatud meede võis siiski moonutada või ähvardas moonutada konkurentsi.
- 57 Kui Üldkohus oleks komisjoni antud hinnangute põhjaliku kontrollimise tulemusel jõudnud järeldusele, et konkurentsi kahjustamise kriteerium oli täidetud, oleks ta sedastanud, et selline konkurentsivastane mõju ei ole nõuetekohaselt tõendatud, kuna määratletud võrdlusraamistik hõlmas vaid Orange'it ja komisjon ise tunnistas, et vaidlusalune meede oli vajalik toote omadustel põhineva konkurentsi tagamiseks turul, mis oli konkurentsile avanemas.
- 58 Komisjon vaidleb Orange'i argumentidele vastu.

– Euroopa Kohtu hinnang

- 59 Üldkohus lükkas vaidlustatud kohtuotsuse punktides 63 ja 64 tagasi selle kohtuotsuse punktis 57 kokkuvõtlikult esitatud Orange'i argumendi, leides esiteks, et vaidlustatud meetmega vabastatud rahalised vahendid võisid soodustada France Télécomi tegevuse arendamist uutel konkurentsile avatud turgudel nii Prantsusmaal kui ka teistes liikmesriikides.
- 60 Seejärel leidis Üldkohus, et Orange on ka ise tunnistanud, et vaidlustatud meetmel oli oluline mõju konkurentsile, mistõttu oli see hädavajalik, et tal oleks võimalik konkurentsi arengus osaleda.
- 61 Lõpuks leidis Üldkohus, et see, kas vaidlusalune meede oli vajalik, et võimaldada France Télécomil toime tulla tema väidetava konkurentsialase halvemusega, ei puudutanud konkurentsi moonutamisega seotud tingimuse, vaid pigem eelisega seotud tingimuse kohaldamist, ning et seda asjaolu analüüsiti esimeses kohtuastmes esitatud esimese väite esimeses osas.
- 62 Esiteks, nagu kohtujurist oma ettepaneku punktis 75 märkis, on vaidlustatud kohtuotsuses selgelt esitatud põhjused, miks Üldkohus toetas komisjoni hinnangut konkurentsi moonutamise kriteeriumile.

- 63 Kuna esitatud põhjendus võimaldab seeläbi vastavalt Euroopa Kohtu väljakujunenud praktikale asjaomastel isikutel tutvuda Üldkohtu otsuse põhjendustega ning anda Euroopa Kohtule vajalikku teavet kontrolli teostamiseks apellatsioonimenetluses, tuleb etteheide, et vaidlustatud kohtuotsus on ebapiisavalt põhjendatud, tagasi lükata.
- 64 Teiseks, kohtupraktika kohaselt ei pea komisjon tõendama abi tegelikku mõju liikmesriikidevahelisele kaubandusele ega konkurentsi tegelikku moonutamist, vaid üksnes uurima, kas abi võib mõjutada kaubandust ja moonutada konkurentsi (kohtuotsus, 8.9.2011, komisjon *vs.* Madalmaad, C-279/08 P, EU:C:2011:551, punkt 131).
- 65 Sellega seoses võib asjaolu, et üks majandusharu on ühenduse tasandil liberaliseeritud, anda tunnistust abi tegelikust või võimalikust mõjust konkrentsile ja liikmesriikidevahelisele kaubandusele (kohtuotsus, 30.4.2009, komisjon *vs.* Itaalia ja Wam, C-494/06 P, EU:C:2009:272, punkt 53 ja seal viidatud kohtupraktika).
- 66 Konkurentsi moonutamise tingimusega seoses tasub meenutada, et abi, mille eesmärk on vabastada ettevõtja jooksva haldamise või tavakohase tegevuse käigus tavaliselt tekkivatest kuludest, moonutab põhimõtteliselt konkrentsitingimusi (kohtuotsus, 30.4.2009, komisjon *vs.* Itaalia ja Wam, C-494/06 P, EU:C:2009:272, punkt 54 ja seal viidatud kohtupraktika).
- 67 Üldkohus märkis vaidlustatud kohtuotsuse punktis 61, et vaidlusaluse otsuse põhjendustest 114–116 tuleneb, et 1996. aasta seadusega võimaldati ja võimaldatakse jätkuvalt France Télécomile suuremaid rahalisi vahendeid tegutsemaks turul, kus ta on aktiivne, et telekommunikatsiooniteenuste turg, kus France Télécom kõikjal Prantsusmaal ja teistes liikmesriikides tegutses ja tegutseb, on tasapisi konkrentsile avatud ning et need kaks tegurit võimaldasid tal kergemini areneda teiste äsja konkrentsile avatud liikmesriikide turudel.
- 68 Lähtudes neist asjaoludest – millele Orange vastu ei vaidle – oli Üldkohtul võimalik toetada, rikkumata sealjuures õigusnormi, komisjoni hinnangut, mille kohaselt vaidlusalune meede võis moonutada konkrentsi.
- 69 Eeltoodud kaalutlusi arvesse võttes tuleb esimese väite kolmas osa ja seega väide tervikuna tagasi lükata.

Teine väide, mille kohaselt on Üldkohus vaidlusaluse meetme siseturuga kokkusobivuse hindamisel rikkunud õigusnormi

Esimene osa, mis puudutab Üldkohtu poolt faktide moonutamist ja põhjendamiskohustuse rikkumist erakorralise kindlasummalise sissemakse eesmärgi hindamisel

– Poolte argumendid

- 70 Orange'i väitel moonutas Üldkohus talle teatavaks saanud asjaolusid ja rikkus põhjendamiskohustust, kui ta vaidlustatud kohtuotsuse punktides 93 ja 94 leidis, et komisjoni tõlgendus, mille kohaselt ei olnud erakorraline kindlasummaline sissemakse sotsiaalkindlustusmakse, vaid sellega taotletakse muid eesmärke, ei ole vastuolus 1996. aasta seaduse sõnastusega, ning seega ei rikkunud komisjon õigusnormi, kui ta asus seisukohale, et kõnealuse sissemaksega ei saa muuta asjaolu, et tööandja nende sissemaksete puhul, mis vabastavad ta hilisemast maksekohustusest, ei võetud arvesse ühistest riskidest erinevaid riske.

71 Erinevalt Üldkohtu kinnitusest on erakorraline kindlasummaline sissemakse Orange'i jaoks sotsiaalkindlustusmaks, kuna 1996. aasta seaduse artikkel 30 näeb ette, et seda makstakse „vastutasuks selle eest, et riik tegeleb France Télécomi ametnikele pensionide maksmise ja teenindamisega“.

72 Komisjon vaidleb Orange'i argumentidele vastu.

– Euroopa Kohtu hinnang

73 Üldkohus leiab vaidlustatud kohtuotsuse punktides 93 ja 94, et 1996. aasta seaduse sõnastusega ei ole vastuolus komisjoni tõlgendus, mille kohaselt erakorraline kindlasummaline sissemakse ei kujutanud endast sotsiaalkindlustusmaks, mis nagu töandja sissemakse, mis vabastab ta hilisemast maksekohustusest, vaid sellega taotletakse muid eesmärke, ning järeldas selle põhjal, et komisjon ei rikkunud õigusnormi, kui asus seisukohale, et erakorralise kindlasummalise sissemaksega ei saa muuta asjaolu, et töandja nende sissemaksete puhul, mis vabastavad ta hilisemast maksekohustusest, ei võetud arvesse ühistest riskidest erinevaid riske.

74 See hinnang põhineb nimetatud kohtuotsuse punktis 92 märgitud sedastusel, et „1990. aasta seaduse (muudetud 1996. aasta seadusega) artikli 30 punktide c ja d koostoimest tuleneb, et hilisemast maksekohustusest vabastav töandja sissemakse kehtestati eesmärgiga „võrdsustada France Télécomi ja selle konkurentide palkadelt makstavate kohustusliku sotsiaalkindlustuse ja maksukohustuste tase“, samas kui need õigusnormid ei sätestanud midagi erakorralise kindlasummalise sissemakse eesmärgi kohta“.

75 Esiteks, nagu kohtujurist oma ettepaneku punktis 86 märkis, on vaidlustatud kohtuotsuses selgelt välja toodud põhjused, miks Üldkohus jättis Orange'i nõuded rahuldamata.

76 Kuna esitatud põhjendus võimaldab seeläbi vastavalt Euroopa Kohtu väljakujunenud praktikale asjaomastel isikutel tutvuda Üldkohtu otsuse põhjendustega ning anda Euroopa Kohtule vajalikku teavet kontrolli teostamiseks apellatsioonimenetluses, tuleb etteheide, et vaidlustatud kohtuotsus on ebapiisavalt põhjendatud, tagasi lükata.

77 Teiseks, nagu kohtujurist oma ettepaneku punktis 85 märkis, on käesoleva kohtuotsuse punktis 71 kokkuvõtlikult esitatud argument piisav, et lükata ümber vaidlustatud kohtuotsuse punktis 92 esitatud sedastus. Neil asjaoludel tuleb märkida, et väidetav faktide moonutamine kohtutoimiku dokumentidest otseselt ei nähtu ning et Orange palub tegelikult Euroopa Kohtul uuesti hinnata asjaolusid ja tõendeid, mis aga ei kuulu viimase pädevusse.

78 Järelikult tuleb 1996. aasta seaduse moonutamist käsitlev hageja argument ilmse põhjendamatus tõttu tagasi lükata.

79 Seega on teise väite esimene osa täiesti põhjendamata ning tuleb seetõttu tagasi lükata.

Teise väite teine osa, mille kohaselt on Üldkohus „La Poste'i pretsedendi“ hindamisel rikkunud põhjendamiskohustust

– Poolte argumendid

80 Orange leiab teise väite teises osas, et Üldkohus rikkus põhjendamiskohustust, kuna vaidlustatud kohtuotsuse punktides 99–101 piirdus ta vaid komisjoni hinnangute kordamisega, ilma et ta oleks analüüsinud Orange'i väiteid tõendamaks, et need hinnangud olid väärad. Lisaks ei analüüsinud

Üldkohus Orange'i muid väiteid, mille eesmärk oli tõendada, et komisjonil ei olnud alust käsitleda erinevalt France Télécomiga seotud ametnike pensionireformi ja La Poste'iga seotud ametnike pensionireformi.

81 Komisjon vaidleb Orange'i argumentidele vastu.

– Euroopa Kohtu hinnang

82 Nagu kohtujurist oma ettepaneku punktides 90–93 märkis, olid vaidlustatud kohtuotsuse punktides 99–101 Üldkohtu välja toodud kaalutlused esitatud üksnes täiendavalt. Seetõttu on Orange'i apellatsiooni raames esitatud väide tulemusetu, kuna see ei saaks – isegi kui see oleks põhjendatud – tuua kaasa vaidlustatud kohtuotsuse tühistamist.

83 Järelikult tuleb teise väite teine osa ning seetõttu teine väide tervikuna põhjendamatusse tõttu tagasi lükata.

Kolmas väide, mille kohaselt on Üldkohus rikkunud õigusnormi, kui hindas ajavahemikku, mille vältel abi mõju kõrvaldati erakorralise kindlasummalise sissemaksega

Poolte argumendid

84 Orange leiab, et Üldkohus moonutas asjaolusid ja asendas põhjendused, kui ta vaidlustatud kohtuotsuse punktides 107 ja 108 leidis, et hüvitamise ja ülemäärase hüvitamise kohustuste kaotamine moodustas osa vaidlusaluse otsuse artiklis 1 määratletud abist, hoolimata asjaolust, et otsuse põhjenduses 119 piirdus komisjon järeldusega, et vaidlusalune abi seisneb tööandja sissemaksetest koosneva hüvitise vähendamises, ilma et oleks mainitud hüvitamise ja ülemäärase hüvitamise kohustusi.

85 Orange lisab, et hüvitamise ja ülemäärase hüvitamise kohustused lasuvad üldjuhul üksnes pensionifondidel, mitte vahetult ettevõtjatel. Järelikult ei olnud Üldkohtul mingit alust järeldada, et 1990. aasta seadusega kehtestatud kord kujutas endast tavapäraseid kohustusi ning et seega vabastas 1996. aasta seadus ettevõtja tema eelarvet tavapärastelt koormavatest kohustustest.

86 Komisjon vaidleb Orange'i argumentidele vastu.

Euroopa Kohtu hinnang

87 Vaidlustatud kohtuotsuse punktis 107 märkis Üldkohus, et „on tõsi, et kahetsusväärset piirduti [vaidlusaluse] otsuse põhjenduses 119 – mis sisaldab järeldust abi olemasolu kohta ELTL artikli 107 lõike 1 tähenduses – vaid tõdemisega, et abi seisnes „tööandja sissemakseteks oleva hüvitise“ vähendamises, ilma et oleks mainitud hüvitamise ja ülemäärase hüvitamise kohustusi“.

88 Samas leidis Üldkohus nimetatud kohtuotsuse punktis 108, et „tuleb asuda seisukohale, et nii [vaidlusaluse] otsuse kontekstist kui ka selle artiklist 1 ilmneb, et komisjoni arvates seisneb abi asjaolus, et vähendati apellandi poolt varem makstud hüvitist, mis hõlmab tingimata kõiki kohustusi, mis viimasel lasusid enne vaidlusaluse meetme kehtima hakkamist“.

89 See hinnang põhines muu hulgas vaidlustatud kohtuotsuse punktides 104–106 esitatud järgmistel põhjendustel:

„104 Artiklis 2 sätestatud tingimustel sobib siseturuga kokku riigiabi, mis tuleneb sellise hüvitise vähendamisest, mida makstakse riigile selle eest, et ta maksab ja teenindab tsiviil- ja sõjaväepensionide koodeksi kohaselt pensione, mis on määratud France Télécomi ametnikele vastavalt [1996. aasta seadusele] ning millega on muudetud [1990. aasta seadust].

105 [Vaidlusaluse] otsuse põhjenduses 105 selgitas komisjon, et kõnealuse abisumma võib alates seaduse jõustumisest arvutada „hilisemast maksekohustusest vabastava iga-aastase sissemakse, mida France Télécom maksab riigile, ning sellise maksu vahe põhjal, mida ta oleks maksnud vastavalt 1990. aasta seadusele (esitatud tabelis nr 1), kui kõnealuseid seaduseid ei oleks muudetud, arvates maha 1997. aastal makstud kindlasummalise sissemakse.“ [Vaidlusaluse] otsuse põhjenduses 18 asuvast tabelist nr 1 nähtub, et hüvitamise ja ülemäärase hüvitamise kohustused juba sisaldasid hageja poolt ajavahemikus 1991 kuni 1996 riigile makstud summades.

106 Komisjon märkis seega, et 1990. aasta seaduse alusel makstud hüvitise arvutamisse kaasati hüvitamise ja ülemäärase hüvitamise kohustused ning et riigiabi määratleti ja arvutati kui 1996. aasta seadusega läbi viidud hüvitise vähendamine.“

90 Seega tuleb märkida, et Üldkohus ei ole sellist põhjenduskäiku kasutades asendanud oma põhjendusi vaidlusaluse otsuse põhjendustega, vaid piirdus üksnes selle tõlgendamisega, lähtudes viimase tegelikust sisust. Erinevalt Orange'i väidetust peegeldab selline tõlgendus usaldusväärset otsuse vasturääkivusi neid moonutamata.

91 Järelikult tuleb kolmas väide tagasi lükata, kuna see on täiesti põhjendamatu.

92 Kõigist eespool esitatud kaalutlustest tulenevalt tuleb apellatsioonkaebus jätta rahuldamata.

Kohtukulud

93 Euroopa Kohtu kodukorra artikli 184 lõikes 2 on ette nähtud, et kui apellatsioonkaebus on põhjendamatu, siis otsustab Euroopa Kohus kohtukulude jaotuse.

94 Vastavalt kodukorra artikli 138 lõikele 1, mida kodukorra artikli 184 lõike 1 alusel kohaldatakse apellatsioonkaebuse suhtes, on kohtuvaidluse kaotanud pool kohustatud hüvitama kohtukulud, kui vastaspool on seda nõudnud.

95 Kuna Orange on kohtuvaidluse kaotanud ja komisjon on kohtukulude hüvitamist nõudnud, tuleb kohtukulud välja mõista Orange'ilt.

Esitatud põhjendustest lähtudes Euroopa Kohus (esimene koda) otsustab:

1. Jätta apellatsioonkaebus rahuldamata.

2. Mõista kohtukulud välja Orange'ilt.

Allkirjad